

UZASADNIENIE

(do postanowienia z dnia 30 września 2020 r.)

Pozwem z dnia 11 września 2020 r. (data prezentaty), skierowanym przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W., powodowie D. B. i M. B. wnieśli o:

1. ustalenie, że umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, zawarta w dniu 11 czerwca 2007 r. jest nieważna w całości
2. zasądzenie od pozwanego solidarnie ewentualnie łącznie na rzecz powodów kwoty 301.147,85 zł oraz 115.291,34 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości określonej w art. 481 § 1 i 2 k.c. od dnia 21 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty

ewentualnie o:

3. zasądzenie od pozwanego solidarnie ewentualnie łącznie na rzecz powodów kwoty 253.895,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości określonej w art. 481 § 1 i 2 k.c. od dnia 21 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty
4. oraz ustalenie, że powodowie nie są związani wymienionymi niedozwolonymi postanowieniami umownymi.

Jednocześnie z pozwem powodowie wnieśli o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez orzeczenie o:

- a) wstrzymaniu obowiązku dokonywania przez powodów spłat rat kredytu w wysokości i terminach określonych umową nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, zawartą w dniu 11 czerwca 2007 r. w okresie od dnia wniesienia pozwu do dnia uprawomocnienia się wyroku,
- b) zakazaniu pozwanemu złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, zawartej w dniu 11 czerwca 2007 r. do czasu uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie,
- c) zakazaniu pozwanemu dokonywania wpisów w rejestrach prowadzonych przez Biuro (...) S.A. oraz do biur informacji gospodarczej o zadłużeniu lub zaległościach z tytułu spłaty ww. umowy kredytu w okresie od dnia wniesienia pozwu do dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie niniejszej. (pozew z wnioskiem o zabezpieczenie – k. 3-35)

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia zasługiwał na uwzględnienie w zakresie roszczenia o ustalenie nieważności umowy kredytowej, łączącej strony.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, iż postępowanie zabezpieczające jest procesową formą tymczasowej ochrony prawnej i spełnia pomocniczą rolę w stosunku do postępowania rozpoznawczego. Jego celem jest zapewnienie efektywności orzeczenia wydanego w postępowaniu, w którym wierzyciel ma dochodzić swego roszczenia, jednakże bez przesądzania o kształcie przyszłego rozstrzygnięcia w sprawie.

Zgodnie z art. 730 § 2 k.p.c. sąd może udzielić zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania lub w jego toku, natomiast w myśl art. 730¹ § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli prawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Według art. 730¹ § 2 k.p.c. interes prawny istnieje, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu

postępowania w sprawie. W doktrynie podkreśla się, że osiągnięcie celu postępowania w sprawie w rozumieniu art. 730¹ § 2 k.p.c. wiązać należy z rodzajem ochrony prawnej, której udzielenia żąda się w postępowaniu cywilnym. O istnieniu podstawy zabezpieczenia można, więc mówić wtedy, gdy bez zabezpieczenia ochrona prawna udzielona w merytorycznym orzeczeniu w sprawie okaże się niepełna (A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II).

Natomiast roszczenie jest uprawdopodobnione, jeżeli prima facie jest znaczna szansa na jego istnienie, co nie wyklucza tego, iż w świetle głębszej analizy stanu faktycznego i prawnego, sąd poczyni odmienną ocenę (postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie: z 27 kwietnia 2006 r. I ACz 468/08 - LEX nr 516571 i z 28 grudnia 2006 r. I ACz 1129/06 - LEX nr 516576). Wymóg uprawdopodobnienia, a nie dowiedzenia istnienia roszczenia, oznacza zwolnienie strony, obciążonej ciężarem takiego uprawdopodobnienia, z obowiązku zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.). Do uprawdopodobnienia roszczenia nie jest natomiast wystarczające samo tylko przedstawienie gołosłownych twierdzeń co do okoliczności, które roszczenie to miałyby uzasadniać.

Na wstępie podkreślenia wymaga to, że przedmiotowy wniosek o zabezpieczenie nie mógł zostać uwzględniony a limine w zakresie, w jakim powodowie dochodzą zabezpieczenia zgłoszonego w pozwie roszczenia o zapłatę. Wskazany przez powodów sposób zabezpieczenia (zmierzający do unormowania praw i obowiązków stron na czas postępowania) narusza bowiem dyspozycję art. 747 k.p.c., który w sposób enumeratywny określa wszystkie dopuszczalne sposoby zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W ww. katalogu sposobów zabezpieczenia roszczeń pieniężnych nie przewidziano sposobów zabezpieczenia wskazanych przez powodów we wniosku o zabezpieczenie, które prowadzą do unormowania praw i obowiązków stron na czas trwania postępowania (a który to sposób zabezpieczenia dopuszczalny jest wyłącznie w przypadku roszczeń niepieniężnych – art. 755 § 1 k.p.c.). Stąd, wniosek o zabezpieczenie w zakresie roszczenia o zapłatę podlegał oddaleniu.

Odnosząc się natomiast do wniosku o zabezpieczenie dochodzonego przez powodów roszczenia głównego o ustalenie nieważności umowy nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF, zawartej w dniu 11 czerwca 2007 r.

wskazać należy, że mając na uwadze przytoczone powyżej regulacje, jak również okoliczności faktyczne niniejszej sprawy wskazane w pozwie, Sąd przyjął, że powodowie na obecnym etapie postępowania co najmniej uprawdopodobnili istnienie roszczenia, z którymi wystąpili przeciwko pozwanemu bankowi. Tym samym, spełniona została pierwsza z kumulatywnych przesłanek zabezpieczenia wskazana w art. 730¹ § 1 k.p.c.

Stwierdzić bowiem należy, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów wydaje się iż, kwota kredytu podlegająca zwrotowi nie jest w umowie ściśle oznaczona, jak również nie są wskazane szczegółowe, obiektywne zasady jej określenia. Co prawda kwotę kredytu określono na kwotę 748.948,20 zł (§ 1pkt 2 umowy), jednak nie jest to jednocześnie kwota podlegająca zwrotowi na rzecz banku. Podkreślić bowiem należy, że w myśl § 1 ust. 3 i 3A umowy, kredyt waloryzowany jest do waluty CHF według kursu kupna waluty z tabeli kursowej banku obowiązującej w dniu uruchomienia kredytu. Jeżeli chodzi zaś o spłatę kredytu, to zgodnie z § 11 ust. 5 umowy, spłata kredytu następować miała w złotych po uprzednim przeliczeniu raty wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej banku, obowiązującej w dniu spłaty. Zasady tworzenia bankowej Tabeli kursów, z pozoru szczegółowe, pozostawiają jednak bankowi dużą swobodę w ustalaniu kursów walut. Określając zasady tworzenia tabeli kursów i zawartych w niej kursów walut, pozwany posłużył się dwoma pojęciami, których znaczenia nie sposób zidentyfikować („kurs kupna”, „kurs sprzedaży”). Brak natomiast określenia innych szczegółowych zasad opracowywania Tabeli kursowej przez bank, w tym sprecyzowania jakie czynniki są brane pod uwagę przy wyznaczaniu kursów. Nie wiadomo jakie kursy bank bierze pod uwagę, ustalając kursy własne oraz czy i w jaki sposób wpływają one na wysokość tych kursów. Zatem bankowi pozostawiono swobodne określenie kwoty podlegającej zwrotowi przez kredytobiorcę, ponieważ ani umowa nie precyzuje w dostateczny sposób, jak kredytujący bank wyznacza kursy walut w sporządzanej przez siebie Tabeli kursów, na podstawie której określone zostaje saldo kredytu i wysokość rat. Takie ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego narusza zaś jego istotę, gdyż wprowadza do stosunku zobowiązaniowego element nadrzędności jednej ze stron i podporządkowania drugiej strony bez odwołania do jakichkolwiek obiektywnych

kryteriów zakreślających granice swobody jednej ze stron. Naruszenie zaś istoty stosunku zobowiązaniowego oznacza przekroczenie granic swobody umów określonych w art. 353⁽¹⁾ kc i prowadzi do nieważności czynności prawnej jako sprzecznej z ustawą (art. 58 kc). Dotknięte nieważnością postanowienia dotyczą głównego świadczenia kredytobiorcy, tj. zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu i zapłaty odsetek, co należy do essentialia negotii umowy kredytu.

Niezależnie od powyższego, nawet jeśli przyjąć, że klauzula umowna określająca wysokość kredytu, a wraz z nią cała Umowa kredytu, jest ważna, to, w świetle pozwu, zawarte w umowie postanowienia określające sposoby wyliczenia kwoty kredytu i wysokości rat kredytu należałyby uznać za abuzywne, a tym samym nieskuteczne.

Zgodnie z art. 385¹§1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Należy zaś uznać, że możliwość jednostronnego kształtowania przez przedsiębiorcę kursów, od których zależy świadczenie konsumenta jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przy tym brak wpływu konsumenta na treść postanowień abuzywnych jest objęta domniemaniem ustawowym (art. 385¹§4 k.c.). Zdaniem Sądu, postanowienia obejmujące klauzule indeksacyjne nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, wobec czego mogą być uznane za abuzywne nawet w przypadku uznania, że dotyczą głównych świadczeń stron. Niejednoznaczność tych postanowień wynika po pierwsze z ich rozproszenia w umowie, a po drugie z niejednoznacznego sformułowania w umowie wpływu klauzuli denominacji na treść umowy i wysokość świadczenia kredytobiorcy.

Wobec braku mogących znaleźć zastosowanie przepisów dyspozytywnych stanowiących podstawę wyznaczenia kursu przeliczenia franków szwajcarskich na złote i na odwrót, wykluczyć należy, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, możliwość ustalenia odpowiedniego kursu w oparciu o ogólne przepisy odnoszące się do zasad konstruowania treści i skutków czynności prawnych (np. art.56 k.c.) czy też wykonania zobowiązania (art. 354 k.c.). W konsekwencji nie jest możliwe ustalenie wysokości świadczenia kredytobiorcy, tj. ustalenie wysokości kwoty, która podlega zwrotowi na rzecz banku i która stanowi podstawę naliczenia odsetek należnych od kredytobiorców. W związku z brakiem uzgodnienia przez strony wysokości podstawowego świadczenia jednej ze stron, umowę należy uznać za nieważną.

Wobec przyjęcia, że z opisanych wyżej względów umowa kredytu jest prawdopodobnie nieważna, bez znaczenia pozostaje zawarcie przez strony aneksu z dnia 5 marca 2013 r. , umożliwiającego powodowi dokonywanie spłat rat kredytowych bezpośrednio w walucie waloryzacji (k.47). Aneks ten nie usuwa pierwotnej przyczyny uznania całej umowy za nieważną, tj. niedozwolonego charakteru zawartych w niej postanowień dotyczących indeksacji kredytu. Ponadto, aby możliwe było przyjęcie, że konsument wyraża zgodę na związanie go niedozwolonym postanowieniem umownym, konieczne jest aby zgoda taka została wyrażona w sposób świadomy i wyraźny. Nie sposób zaś obecnie nadawać ww. porozumieniu takiego znaczenia, gdyż w żaden sposób nie odnosi się ono do regulacji łączącego strony stosunku prawnego przed jego zawarciem. Nie stanowi zatem potwierdzenia przez kredytobiorcę woli związania go określonymi postanowieniami umownymi. Równocześnie, nie stanowiąc zgody na związanie takimi postanowieniami, aneks nie zawiera również rozwiązań, które usuwałyby skutki istnienia umowy w dotychczasowym kształcie. W braku wyraźnie wyrażonej zgody konsumenta na związanie postanowieniami mającymi charakter niedozwolonych, tylko wprowadzenie rozwiązań, które w pełni usuwałyby skutki zastosowania takich postanowień, można by uznać za zamykające kwestię abuzywności postanowień umowy.

Dodatkową przesłanką zasadności powództwa o ustalenie jest, zgodnie z art.189 k.p.c., istnienie interesu prawnego w zgłoszeniu żądania ustalenia. Powodowie mają interes prawny w ustaleniu nieważności Umowy, bowiem wygenerowała ona długoterminowy stosunek prawny, który nie został dotychczas wykonany. Ewentualne uwzględnienie roszczeń kredytobiorców o zapłatę (zwrot) należności spełnionych dotychczas na rzecz banku nie regulowałoby w sposób definitywny wzajemnych relacji stron. Wniosek przeciwny byłby zasadny tylko przy przyjęciu, że prawomocne orzeczenie sądu wiąże nie tylko w zakresie sentencji, ale również motywów rozstrzygnięcia, co do

czego nie ma jednak zgody w orzecznictwie i doktrynie. Tymczasem stwierdzenie nieważności umowy przesądza nie tylko o (ewentualnej) możliwości domagania się zwrotu już spełnionych świadczeń. Rozstrzyga również w sposób ostateczny o braku obowiązku spełniania na rzecz banku świadczeń w przyszłości, a więc o zezwoleniu na zaprzestanie spłaty kolejnych rat kredytu w przypadku spłaty kapitału w całości. Ustalające orzeczenie sądu znosi więc wątpliwości stron i zapobiega dalszemu sporowi o roszczenia banku wynikające z umowy. Na tym zaś polega interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c.

W związku z powyższym, żądanie główne ustalenia nieważności umowy kredytu należy uznać na obecnym etapie za uprawdopodobnione.

Zdaniem Sądu powodowie uprawdopodobnili również interes prawny w zabezpieczeniu. Ponownie podkreślić należy, że zgodnie z art. 730¹ § 2 k.p.c. interes prawny w zabezpieczeniu istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. W doktrynie podkreśla się, że osiągnięcie celu postępowania w sprawie w rozumieniu art. 730¹ § 2 k.p.c., wiązać należy z rodzajem ochrony prawnej, której udzielenia żąda się w postępowaniu cywilnym. O istnieniu podstawy zabezpieczenia można mówić wtedy, gdy bez zabezpieczenia ochrona prawna udzielona w merytorycznym orzeczeniu w sprawie okaże się niepełna (A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II).

W ocenie Sądu powodowie posiadają interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia dochodzonego przez siebie roszczenia o ustalenie nieważności umowy kredytowej. Jak już podkreślono powyżej, zawarta pomiędzy stronami umowa kredytowa wygenerowała bowiem długoterminowy stosunek prawny, który nie został dotychczas wykonany. Ewentualne uwzględnienie roszczenia kredytobiorców, nie ureguluje zaś w sposób definitywny wzajemnych relacji stron. Wniosek przeciwny byłby zasadny tylko przy przyjęciu, że prawomocne orzeczenie sądu wiąże nie tylko w zakresie sentencji, ale również motywów rozstrzygnięcia, co do czego nie ma jednak zgody w orzecznictwie i doktrynie (por. np. wyroki SN z dnia 20 stycznia 2016 r., IV CSK 282/15 oraz z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14). Tymczasem stwierdzenie nieważności umowy przesądza nie tylko o możliwości domagania się zwrotu już spełnionych świadczeń, ale rozstrzyga również w sposób ostateczny o braku obowiązku spełniania na rzecz banku świadczeń w przyszłości, a więc o zezwoleniu na zaprzestanie spłaty kolejnych rat kredytu. Ustalające orzeczenie sądu znosi więc wątpliwości stron i zapobiega dalszemu sporowi o roszczenia banku wynikające z umowy. Na tym zaś polega interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Podkreślenia wymaga to, że Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony w podobnej do niniejszej sprawie przez Sąd Apelacyjny w Katowicach (wyrok z 8 marca 2018 r., sygn. I ACa 915/17), który stwierdził, że: "Rozstrzygając wątpliwości związane z pojęciem "interesu prawnego" wskazać należy, że obecnie jest ono pojmowane szeroko, tzn. nie tylko w sposób wynikający z treści określonych przepisów prawa przedmiotowego, lecz także w sposób uwzględniający ogólną sytuację prawną powoda. Uzależnienie powództwa o ustalenie od interesu prawnego, należy zatem pojmować elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej jego wykładni, konkretnych okoliczności danej sprawy oraz tego, czy w drodze innego powództwa strona może uzyskać pełną ochronę". Powyższe zdaniem Sądu odpowiednio odnosić należy do pojęcia „interesu prawnego” w zabezpieczeniu roszczenia.

W ocenie Sądu, dalsze spełnianie świadczenia, co do którego na obecnym etapie postępowania uznać należałoby, że nie ma oparcia w umowie, doprowadziłoby do niezasadnego obciążenia powodów i bezpodstawnego wzbogacania pozwanego, bezzasadnie zwiększając skalę koniecznych (w przypadku stwierdzenia nieważności umowy) rozliczeń między stronami. Podkreślić przy tym należy, że udostępniona powodom kwota kapitału kredytu wynosiła 748.948,20 zł. Jak wynika zaś z zaświadczenia bankowego (k. 50-53-56) oraz twierdzeń strony powodowej, od dnia 16 lipca 2007 r. do 15 czerwca 2020 r. przy uwzględnieniu średniego kursu NBP dla rat uiszczonych przez powodów bezpośrednio w walucie CHF, łączna suma spłaconych przez powodów rat wynosi 770.867,82 zł. Niewątpliwie powodowie spłacili już zatem kwotę wypłaconego im kapitału kredytu, a mimo to nadal dokonują oni regularnych spłat wysokich rat kredytowych.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu, w uzasadnionym interesie powodów - kredytobiorców nie leży zatem dalsza realizacja umowy kredytowej, a zwłaszcza spłacanie rat kredytu z umowy, która może być uznana za bezwzględnie nieważną. Celem powództwa o ustalenie nieważności jest bowiem doprowadzenie do sytuacji, w której powodowie nie będą musieli spłacać kredytu w ogóle. W związku z powyższym, niecelowe jest to, aby spłacali oni kredyt w toku niniejszego procesu. Sąd stoi na stanowisku, że udzielenie zabezpieczenia roszczenia powodów poprzez umożliwienie im na czas trwania niniejszego postępowania wstrzymania obowiązku uiszczania przez nich dalszych rat kredytowych, jest uzasadnione z uwagi na cel niniejszego postępowania.

Na marginesie wskazać jednak należy, że Sąd nie podzielił stanowiska powodów co do istnienia interesu w zabezpieczeniu w związku z ryzykiem i kosztami, na które został narażony pozwany bank i cały sektor bankowy w związku z licznymi toczącymi się obecnie postępowaniami sądowymi związanymi z tzw. sprawami frankowymi. Podkreślić bowiem należy, że twierdzenia powodów w tym zakresie mają jedynie charakter bardzo ogólny i hipotetyczny. Brak jest natomiast przesłanek do stwierdzenia, jakoby odnosiły się one bezpośrednio do sytuacji ekonomicznej pozwanego banku. Brak jest natomiast obecnie obiektywnych przesłanek świadczących o ryzyku niewypłacalności pozwanego banku zarówno obecnie jak i w przyszłości. Należy wskazać, że obecnie pozwany reguluje wszystkie swoje zobowiązania, jest wypłacalny, prowadzi działalność gospodarczą zgodnie z wszystkimi wymogami formalnymi. Z samej liczby postępowań sądowych w tzw. „sprawach frankowych” nie można natomiast wysnuć wniosku, że pozwany (czy inne banki) przegra każde z nich, a skutkiem tego będzie zagrożenie dla bytu i wypłacalności pozwanego.

W tym miejscu zważyć należy, że zgodnie z art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie niepieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania.

Mając na uwadze to, że powodowie wystąpili z roszczeniem głównym o ustalenie nieważności umowy nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF z dnia 11 czerwca 2007 r., zdaniem Sądu za zasadne i adekwatne do okoliczności niniejszej sprawy uznać należy udzielenie zabezpieczenia poprzez przyznanie powodom uprawnienia do powstrzymania się od płatności dalszych rat kapitałowo-odsetkowych w sytuacji, gdy dokonane spłaty osiągnęły już wysokość wypłaconego powodowi kapitału kredytu. Dalsze kontynuowanie spłat zwiększałoby bowiem zakres świadczenia nienależnego w przypadku uznania spornej umowy za nieważną. Jednocześnie, oddaleniu podlegało żądanie powodów co do wstrzymania tego obowiązku już od dnia wniesienia pozwu, bowiem Sąd nie może udzielić zabezpieczenia roszczenia z datą wsteczną. Udzielone zabezpieczenie roszczenia skuteczne jest bowiem od daty uprawomocnienia się postanowienia wydanego w tym przedmiocie.

Jednocześnie, Sąd uznał za zasadne udzielenie zabezpieczenia roszczenia powodów przez zakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytowej do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego postępowania i zakazanie pozwanemu dokonywania wpisów w rejestrach prowadzonych przez Biuro (...) S.A. o zadłużeniu lub zaległościach z tytułu spłat przedmiotowej umowy. Sąd miał bowiem w tym zakresie na uwadze fakt, że w związku z zaprzestaniem płatności rat kredytu na czas trwania procesu, pozwany mógłby próbować dokonać takiej czynności z powołaniem się na § 15 ust. 1 i 3-6 umowy, co wiązałoby się z postawieniem kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. Nadto, w takim przypadku pozwany mógłby naliczać powodom umowne odsetki karne lub ustawowe oraz informować o zadłużeniu powodów ww. instytucję. Dlatego też w celu odwrócenia ewentualnych niekorzystnych dla powodów skutków, wynikających z wstrzymania płatności rat kredytu na czas trwania niniejszego postępowania, celowe jest unormowanie praw i obowiązków obu stron procesu zgodnie z wnioskiem strony powodowej. Nadmienić przy tym należy, że uwzględnieniu nie mógł podlegać wniosek powodów co do zakazania pozwanemu dokonywania wpisów „do biur informacji gospodarczej” wobec braku sprecyzowania przez powodów, o jakie konkretnie podmioty chodzi. Wniosek o zabezpieczenie w tym zakresie podlegał zatem oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Sędzia del. Agnieszka Wleki-Pietrzak